

[Hans Hansen.]

Denne Motivering gælder overfor den nuværende Finansminister i endnu højere Grad, end den gjaldt overfor den daværende Finansminister for et Aar siden.

Jeg vil paa min Gruppes Vegne udtale, at vi naturligvis maa forbeholde os vor Stilling, indtil der foreligger Betænkning fra Udvalget, men ud fra den Begrundelse, at der i Øjeblikket bevisligt ikke er Brug for Kompensation, anbefaler jeg, at man afskaffer denne Beskatning; derved imødekommer man ganske simpelt et berettiget Krav, og man undgaar en urimelig Særbeskatning. Jeg kan ikke begribe, at man her vil forlange Kompensation, jeg kan ikke se andet end, at der i Virkeligheden her foreligger en Form for Stemmemisfiskeri.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg tror, jeg har Grund til at takke samtlige Ordførere for den Velvillie, hvormed de har mødt Lovforslaget. Den ærede sidste Taler var maaske lidt streng i Kritikken paa enkelte Punkter, men det skal jeg forsøge at se bort fra i mine Bemærkninger, idet jeg gaar ud fra, at han er enig med de andre om, at man bør ophæve Restaurations-skatten. Maaske vil han ogsaa i det, der foregaar her, se et Resultat af den Begivenhed, der foregik, den Gang det ærede Medlem i Februar fremsatte Lovforslaget om Afskaffelse af Skatten, saaledes at vi faar fastslaaet, at det skyldes det nævnte Lovforslags Fremsættelse, at Skatten forhaabentlig forsvinder.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som jeg skal gøre nogle Bemærkninger til først, var enig med mig i Hovedsynspunkterne vedrørende Restaurations-skatten, enig med mig i, at man burde tilstræbe en samlet Afskaffelse af denne Skat, og det ærede Medlem var ogsaa enig med mig i, at det var forsvarligt at undlade at kræve Kompensation for de 5 Mill. Kr., der er Tale om. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard syntes at være noget mere tvivlende med Hensyn til at undvære de 5 Millioner, medens altsaa den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, mente, at man kunde undvære enhver Kompensation. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at det Standpunkt, jeg har valgt, og som altsaa ligger i Midten og i øvrigt har vundet Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, er det rigtige. Statsfinansernes Tilstand er i Øjeblikket saadan, at man sikkert uden stor Betænkning kan foreslaa disse 5 Mill. Kr.s Bortfald. Men lige saa sikkert som jeg mener dette, lige saa klar er jeg over, at

Udtalelser om, at man overhovedet ikke behøver Kompensation paa dette Omraade, er fuldkommen fantastiske og skyldes, at det ærede Medlem, der fremsatte disse Udtalelser, ikke har sat sig ind i den samlede finansielle Situation i Øjeblikket her i Landet.

Med Hensyn til Kompensationen maa jeg ogsaa sige, at de ærede Ordførere vel nok som Hovedregel har ment, at det ikke var helt galt at gaa frem ad den Vej, jeg her har foreslaaet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var vel nok den, der paa dette Punkt kritiserede mest, og jeg forstaar saa udmærket godt, at det ærede Medlem er tilbøjelig til at se Skønhederne — hvis der er nogen — ved den Skat, som der i Øjeblikket er Tale om at lade forsvinde. Det er der ingen, der kan undre sig over. Hvem andre end det ærede Medlem skulde vel ellers kunne finde dem, hvis der var nogen? Det ærede Medlem søgte ogsaa at pudse lidt paa Skatten ved at fremhæve, at den dog havde mange gode Sider og kunde gøres lempelig paa mange Omraader. Jeg tror dog, jeg maa have Lov til at sige til det ærede Medlem, at saa mange Muligheder for Lempelser, som han nævnte, eksisterer der ikke. Det ærede Medlem nævnte, saa vidt jeg husker, at alkoholfrie Restauranter kunde slippe for Restaurations-skat. Det kan de jo desværre ikke; den Mulighed har ikke været til Stede og har ikke kunnet bringes til Stede under Lovens nuværende Affattelse. Det er, som jeg sagde i Eftermiddags, saaledes, at Restaurations-skatten ikke har været til at gøre bøjelig, saa at den kunde tilpasses efter det, man kunde ønske, man var nødt til at bruge den rigorøst. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel — hvor jeg maaske, hvad man jo ikke bør, kommer til at stille mig selv i en lidt gunstig Belysning; men det er ikke derfor, jeg nævner det. Det drejer sig om Efteraarsmøderne paa Højskolerne. Da jeg første Gang blev Finansminister, i 1924, fik jeg Brev fra Højskolerne Bestyrelse, der erklærede, at hidtil havde de ikke kunnet blive fri for at betale Restaurations-skat ved deres Efteraarsmøder, hvor Folk kom sammen og drak en Kop Kaffe og spiste lidt Mad. Der havde de foregaaende Aar siddet en Højskoleforstander som Undervisningsminister, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde været Finansminister, og i den Tid var det ikke lykkedes at gøre Restaurations-skatten saa bøjelig, at Efteraarsmøderne blev fritaget for Restaurations-skat. Det lykkedes mig at faa en Ordning, hvorved de blev fritaget, og de har været